

skal være affattet. I begge Tilfælde turde det være det Rigtige, at der er en Straf fastsat for Overtrædelse af en saadan Forpligtelse. Det kan maaffee siges, at Analogien af den af os citerede § 139 i den almindelige borgerlige Straffelov af 10de Februar 1866 i mødende Tilfælde af Domstolene vil findes tilstrækkelig, og at det derfor ikke behøver udtrykkeligt at siges i Loven; men dette er dog af Udvalget fundet tvivlsomt. Den paagjældende § 139 angaaer nemlig kun Embedsmænd, Bestillingsmænd og Saadanne, som kunne sættes i Klasse med dem, men det er kun meget uegentligt, at Stattecommisfaires kunne gaae ind under denne Benaevnelse, og det kunde saaledes være, at Domstolene ikke vilde finde tilstrækkelig Anledning til at anvende denne Paragraph. Vi have derfor troet, det var rigtigere at sige i Loven, at Paragraphens Analogi kommer til Anvendelse. Vi have naturligviis kun optaget Straf af Bøder og simpelt Fængsel, men derimod ikke Embedsfortabelse, da den Paagjældende, som maatte gjøre sig skyldig i en saadan Overtrædelse, ikke vilde gjøre det i Embedsmedfør, men i Medfør af det ham overdragne Hverv, og Overtrædelsen vilde altsaa ikke kunne medføre Fortabelse af den Embedsstilling, han har ved Siden af at være Stattecommisfair. — Vi have ligeledes anseet det for hensigtsmæssigt i § 27 at foreslaae visse Tvangsmidler imod de Stattecommisfaires, som ikke efterkomme, hvad der ifølge Lovens Forrifter paahviler dem, inden Udløbet af de fastsatte Tidsfrister. De Herrer ville see, at det kun er, forsaavidt Vedkommende i Mindelighed retter for sig, at Sagen skal kunne finde Afgjørelse af Finantsministeren, men at man i modsat Fald maa gaae den almindelige Vej, nemlig til Domstolene, og vi have da foreslaaet, at Sagen skulde behandles som offentlig Politisag. De øvrige Forseeelser, hvori en Stattecommisfair maatte gjøre sig skyldig, f. Ex. Underslæb ved Oppebørsel af Penge, have vi naturligviis ikke fundet det nødvendigt her i Loven at ommelde eller at foreslaae Straffebestemmelser for, da de noksom vilde finde deres Behandling og Straf efter den almindelige borgerlige Straffelov.

J. Jørgensen: Det er allerede blevet htræet af den ærede Ordfører, at det egentlig ikke vil gjøre nogen stor Forandring, som jeg har foreslaaet om tredie Punktum i § 12. Hvad mit Forslag til denne Paragraph angaaer, da er min Mening dermed at vilde gaae en Middelvei imellem, hvad de to ærede Medlemmer for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) og Ringkøbing Amts 3die Valgkreds (Madsen) have foreslaaet, og hvad der er foreslaaet af Udvalgets Fleertal. Jeg vil ikke gaae saa vidt som disse to Medlemmer; jeg mener, at man skal lade Indtægten staae som Regel, men saa tilføje, at der undtagelsesviis skal kunne tages Hensyn til Formue og Leilighed. Det kunde synes at være ligesaa godt betegnet, naar det hedder i Paragraphen: „hvor særlige Forhold, saasom Indkaldelse til Militairtjeneste, stor Familie og deslige maatte tale for en Nedsættelse“. Men jeg troer, at netop denne Betegnelse vil gjøre Skade, og at det Udtryk er mere passende: „hvor Hensyn til Formue og Leilighed maatte tale derfor“. At tage Hensyn dertil, det er nu Noget, man engang er vant til, og naar man nu siger, at man skal gaae bort fra Formue og Leilighed og over til reen Indtægt og saa atter gaae tilbage og tage Hensyn til Formuen, saa mener jeg, at den anden Vej er rigtigere at gaae, nemlig at gjøre Indtægten til Hovedreglen og saa, som det staaer her i mit Forslag, hvor Billighed maatte tale derfor, og hvor man troer, at der er en bestemt fast Formue, ogsaa kunne tage Hensyn dertil. Maaffee, at der til „Nedsættelse“ ogsaa burde være føjet „eller Forhøielse“, det forekommer mig, at det af mig krugte Udtryk er bedre end det, der staaer der. Naar en Mand har gjort Militairtjeneste, har stor Familie o. s. v., er det slet ikke sagt, at dette er en trykkende Omstændighed for ham; der er mange Tilfælde, hvor det ikke vil være det; derimod kan der paa mange andre Steder være saadanne trykkende Familieforhold tilstede, der gjøre, at der kan være meget stor Forskjel paa, hvad enhver af to Mænd, der forøvrigt have omtrent de samme Indtægter, kunne taale at beskattes med, og saa forekommer det mig, at Billighed taler for, at der maa kunne tages